

Pitkästä aikaa täällä! Olen kuitenkin hiljaisena taustailijana lukenut uusia tekstejä, joita tulee hyvällä sykkeellä - hienoa! Tarinani ensimmäinen osio ei vielä näytä fantasiamaailman puolta, mutta työntää lukijan varpaanpäät oven väliin. Ideasta haluaisin saada pontentiaalisen käsikirjoituksen, joten suora palaute sekä korjausvinkit otetaan vastaan nöyryn kumarruksin selä lämpimin kiitoksin! ---- 1

Jassu puhisi ärtyneesti istuessaan hajareisin pukuhuoneen puupenkillä. Sen tikut pistelivät hänen takapuoltaan niin kuin hän olisi istunut paljain pakaroin muurahaispesässä. Koska urheiluvaatteet eivät tahtoneet mahtua laukkuun yhdessä lukiokirjojen kanssa, hän tiivistä epätoivoisesti sen sisältöä. Sama operaatio oli sujunut aamukiireessä vaivattomasti, mutta nyt laukun tilavuus tuntui kutistuneen kaksin verroin; Loimaan lukion opettajien oli täytynyt pitää yhteiset orgiat kopiokoneen hurinassa, mikä haisi salaliitolta oppilaiden viikonloppuvapaita vastaan. Jassu ei ollut löytänyt suurta vihreää urheilukassiaan mistään, joten oli joutunut ahtamaan liikuntavaatteensa samaan laukkuun kirjojensa kanssa. Oli kuitenkin sanomattakin selvää, kuka oli käynyt ryöstöretkellä hänen huoneessaan edellisenä viikonloppuna, sillä tämä ei ollut ensimmäinen kerta kun Jassun Nike-merkinen kassi näytti lähteneen omin avuin ja luvun reissunpäälle: hänen isoveljellään oli oma kerrostalokaksio ja uusi nopea hopea Nissan Primera - miksi Jassu nimittikin autoa Sudensilmäksi -, mutta omaa liikuntakassia Tero ei ollut vaivautunut ostamaan. Saituri. Ensimmäinen kuulunut puhina seurasi nyt ähinä, joka oli merkki siitä, että isoveljen kouluttama ratsukomppania Hemmetinperkele aikoi karata laitumelta seuraavien sekuntien aikana. Sen tapahduttua pukuhuoneen suljettua ovea vasten nojannut ihmisvaatepuu kavahti ja henkäisi: "Jassu! Onko sun aivan pakko?" Omantunnonpistosta tuntematta Jassu kyräili ystäväänsä kulmiensa alta. Liris oli vartaloltaan kuin kurvikas lasivaasi, jota harmaa hihatonta toppi sekä lantiofarkut myötäilivät. Käsivarsivaatepuulla lepäsi maastonvihreä trenssitakki, hunajankeltainen neuletakki sekä viime viikkoinen kirppislöytö, silkkihuivi. Mutrusuusta ja lattiaa naputtaneesta jalasta ei jäänyt epäselväksi, että hän oli ollut valmis lopettamaan kouluviikkonsa jo ajat sitten. Vilukissa-Jassua hytisi ystäväänsä vähäinen vaatekerrasto. Vain kolme viikkoa aiemmin hän oli kieltäytynyt lähtemästä ulos ilman nahka- tai villatakkia sekä ruusukuvioista huiviaan, mutta tänään uskaltanut jättää lempitakkinsa kotiin, sillä kevätaurinko oli porottanut korkealta ja sen säteet lämmittäneet ilman lähes parikymmentä asteiseksi. Kuitenkaan ioletista ruusuhuivistaan hän ei ollut vielä suostunut luopumaan. Jassu sutaisi espresson värissä soljuvan hiussuortuvan hikikarpaloiselta otsaltaan ja tokaisi viileästi: "En mä näitä haisevia kuteita tänne koppiinkaan voi jättää. Voi pojat, kun se nilkki hiipii tuomaan mun Nikeni takas, mä otan sen pihtarin kiinni itse teossa." Liris pyöräytti silmiään. "Sä kyllä tiedät, mitä mä tarkoitin."

Jassu kyllä tiesi, sillä kiroilu liriksen seurassa oli sama kuin olisi lähtenyt bikineissä sunnuntaijumalanpalvelukseen. Valitettavasti Liris Jalo oli valinnut itselleen hiekkalaatikkoissa parhaan ystävän, josta oli kasvanut rääväsuista merimiestä muistuttanut seitsemäntoistavuotias naisenalku. Liris ei paistatellut valonsäteissä kotioiloissaan, sillä alkoholisoituneen äidin puheet perustuivat pääosin sadattelusta ja rumasta nimittelystä, joka kohdistui milloin lirikseen, milloin tiltaavaan digiboksiin. Liris oli veriperimältään puoliksi romani, puoliksi suomalainen. Kun liriksen isä oli päättänyt heittää veivinsä, hänen äitinsä oli tukeutunut oman kotimaansa antimeen, Koskenkorvaan. Työttömän varat eivät kuitenkaan kirkkaaseen nesteeseen riittäneet, joten Maritta-äidin tarjoama päivällinen alkoi koostua puoliksi tyhjennetyn Koff-laatikon oluttölkeistä. Niinä kertoina kun hän oli jaksanut lenkkeillä naapuriin Alkoon, saattoi lisukkeeksi olla viskipaukku tai lasillinen kermalikööriä. "Mä syön ennenkin sen lavan pahviosan kuin kosken sen sisältöön", liriksellä oli tapana vitsailla. Jassu osasi kuitenkin erottaa liriksen hymyntä kääriytyneen surun ja kaunan, joiden näyttämistä tyttö näytti varjelevan kaikin keinoin jopa

luottoystävältään. Tai sitten se kertoi turtumuksesta, joka kääri todelliset tunteet huopaansa. Jassu ei ollut varma siitä, sillä kamppaili itse omassa elämässään näiden kahden vaihtoehdon välitilassa. "Ai-ai, kapteeni", Jassu päätti keskustelun aiheesta. Hän sulki laukkinsa magneettinapin, koska oli vihdoinkin selviytynyt voittajana sen ja liikuntavaatteiden kanssa käydystä kamppailusta. "Joko sä katsoit, mitä leffoja Kinemassa pyörii tänään?" "Joo." Seurasi tovin hiljaisuus, kunnes Jassu kohotti toista kulmaansa. Kulmakarvojensa vuoksi häntä oli alettu verrata Sini Sabotageen. "No, meinasitko sä pantata tiedon ja sikailla poppareilla ja limulla ilman mua?" Iiris virnisti. "Hömppäleffoja, pääasiassa." Jassu teki näkymättömän hirttosilmukan kaulansa ympäri ja nyppi ilmaa kuin pappi naruja soittaessaan kirkonkelloja. Hän ei ollut niitä tyttöjä, jotka istuivat nekkupaketti valmiiksi hollilla vain siksi, että seksikkään näköiset Hollywood-tähdet saivat feikkipakit tai suudelman unelmiensa kumppanilta kaatosateessa. Tosielämässä oli itkemisen arvoisia asioita, eikä hän siksi nähnyt tarpeen tunteilla lavasteista rakennetun elämän tai mielikuvitusshahmojen vuoksi. Sitä paitsi, romanttiset elokuvat olivat ennalta-arvattavia ja siksi niin hemmetin tylsiä. Iiris ei ollut kuitenkaan vielä lopettanut. "Mut meidän on mentävä sinne, koska Avengers: Age of Ultron näytetään siellä tänään ekaa kertaa!" Jassu voi maistaa liriksen innostuksen kielellään. Hän yökkäsi. Toisin kuin liriksen, sci-fi ja fantasia eivät saaneet sukkia pyörimään hänen jaloissaan. "Voi pas...", hän kuiskasi, mutta pistävä yönusta katse vaiensi hänet. Muutamaa minuuttia myöhemmin Loimaan lukion ovet sulkeutuivat naristen heidän perässään. Aurinko oli piiloutunut vaaleanharmaan pilvihattaran taa, mistä huolimatta Jassu sai suojata silmiään maailman täyttäneeltä kirkkaudelta. Hän piti kesästä ja lämmöstä. Joka ikinen talvi hän odotti vaipuvansa horrokseen kuin karhu ja heräävänsä vasta seuraavana keväänä. Kylmyys teki hänestä kankean ja pahantuulisen. "Tästä kesästä tulee lämmin", hän totesi katsettaan siristellen. "Huhhuh." "Älä vielä huhuttele, lämpöennätykset rikotaan vasta heinäkuussa." "Ei vaan Huhhuh." Liriksen äänenpainon ohjeistamana Jassu seurasi paikkaa, jonka hänen ystävänsä katse oli jo löytänyt. Olisi pitänyt arvata: kaksi kundia ja verenpunainen Toyota Celica. Toinen kundeista, siniseen flanellipaitaan pukeutunut Olli oli Jassun kanssa samalla fysiikan kurssilla. "Ai toi Huhhuh", Jassu totesi kyllästytneenä ja katsoi toista poikaa, joka oli kuin Adonis haroessaan tummia hiuksiaan. "No joo, kyllä mä sen myönnän. Mutta just tollaset Kapen tyyppiset jätkät saa tytöt kylpeen ihastuksen lisäksi myös sydänsuruissa." "Ääh. Älä oo noin epäluuloinen", Iiris sanoi. "Ethän sä edes tunne Kapea." "Aivan kuin sä muka tuntisit." "Enhän mä niin väittänytkään. Tarkoitin vaan, ettei kaikki aina oo sitä miltä näyttää." "Jos et satu muistaan, Kapen ja Piritan uudenvuoden sekoilu ei jäänyt keneltäkään huomaamatta." Jassu muisti elävästi, kuinka oli ollut Jaskan järjestämissä kotibileissä, siellä missä muutkin lukion kakkosluokkalaiset olivat olleet. Hänen oli ollut tarkoitus hakea lasi vettä keittiöstä, mutta olikin bongannut sen nurkasta Piritan, jonka kapeat koivet olivat olleet tiukkana rusetina herra Adoniksen vyötärön ympärillä. Näky oli palanut kiinni myös muiden paikalla olleiden verkkokalvoille - myös Lissun, joka oli vielä tuolloin deittaillut Kapen kanssa. Kasper Wilén herätti lähes jokaisessa työssä saman efektin kuin mehevä lihakimpale bulldogissa. Jassusta kundi oli vain ylimielinen koripalloilijamörssäri, joka sai kaiken huomionsa vain siksi että oli joukkueensa kapteeni. Hän oli kuullut Kapen päässeensä asemaansa, koska joukkueen valmentaja oli tämän jokin sukulainen, vaikka sitä ei ulkonäöllisesti olisikaan saattanut uskoa; siinä missä Kape oli lihaksikas hongankolistaja, oli valmentaja Eronen suvituulen katkoma vinkuheinä. Parrasvaloissa tanssahtelun vuoksi Kape kuvitteli omistavansa ainakin puolet maailmankaikkeudesta, mistä oli hormonit ylikierroksille sytyttävä seksikkyys kaukana. "Ei me voida tietää, mitä Kapen ja Lissun välillä lopulta oikeasti oli", Iiris siirtyi puolustuskannalle.

"Lissuhan on kuulemma tosi omistushaluinen ja mustasukkainen. Voi olla, ettei Kape kestänyt tilittää sille jokaista liikettään." "Voi vehnä, onko susta tullut jokin parisuhdeanalysoija, vai?" Jassu seurasi, kuinka Kape otti kuljettajan paikan haltuunsa, ennen kuin kaahasi Ollin kanssa parkkialueen halki kaupungin suuntaan. Kun punaisen maantiehirmun renkaiden ulvottamisesta jäänyt kaiku oli hälvennyt, Iris kohautti olkiaan ja totesi: "Ehkä." "Just joo", Jassu naurahti ja päätti askeltaa kauas koulusta ja kohti viikonloppua, tietämättömänä tapahtumista, jotka kääntäisivät hänen elämänsä jo valmiiksi hauraat sivut täysin uudelle aukeamalle. "Jos sä et halua olla syypää monen avioliiton ja ihmismielen tuhoon, ala ennemmin geolokiksi."